

зелена дрешка. Ако го събудеше сега, няма да може пак да заспи и когато дойде време да стане, няма да си е доспало. . . .

Тъй мислеше майка Земя.

Тя помоли вятъра, който идеше от града, да донесе камбанния звън, колкото може по-ясно и по-близо, та дано го чуе кокичето в съня си.

И вятърът изпълни желанието на майка Земя.

Не мина много време и кокичето се показа на бял свят. — Хубаво и спретнато, като младо момиче стърчеше то в градината. То клатеше звънчето си и звънеше, звънеше и поздравляваше пролетта с „добре дошла!“

И пролетта беше весела и засмяна. Тя се навеждаше и заслушваше кокичето и тихичко му шепнеше:

„Благодаря ти, хубаво кокиче! Тъй хубаво да звъниш като тази година, не съм те чувала никога. Затова и аз ще се постарая да те дая с много братчета и сестричета, шарени цветя“.

Прев. от немски Христина Рорбах.

